

คำวินิจฉัยของ นายสุวิทย์ ชีรพงษ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๑๕ - ๒๒/๒๕๕๕

วันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๕

เรื่อง พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๓๐ ทวิ มาตรา ๓๐ ตริ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง หรือไม่

ศาลจังหวัดปทุมธานีส่งคำร้องของผู้ร้องซึ่งเป็นจำเลยที่ ๑ ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๖๖๒/๒๕๕๓ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๕ โดยสรุปว่า

๑. เมื่อวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๓๗ นายอนุภาพ สัตยประกอบ จำเลยที่ ๑ (ผู้ร้องคดีนี้) และนายทวีศักดิ์ เจริญภัทรวุฒิ จำเลยที่ ๒ ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๖๖๒/๒๕๕๓ ของศาลจังหวัดปทุมธานีได้ร่วมกันกู้เงินจากบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์สยามพาณิชย์ทรัสต์ จำกัด จำนวน ๑,๒๕๐,๐๐๐ บาท และเพื่อเป็นการประกันการชำระเงินกู้ จึงได้นำโฉนดที่ดิน เลขที่ ๒๖๗๐๗ ตำบลหลักหก อำเภอเมืองปทุมธานี จังหวัดปทุมธานี พร้อมสิ่งปลูกสร้างจดทะเบียนจำนองเป็นประกัน

๒. เมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๐ วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๐ และวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ได้อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการประกอบเงินทุนธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ มีคำสั่งให้ปิดกิจการบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์สยามพาณิชย์ทรัสต์ จำกัด และต่อมาได้มีพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ พระราชกำหนดทั้งสองฉบับดังกล่าวได้กำหนดให้คณะกรรมการรองการเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงินมีอำนาจในการจัดการขายทรัพย์สิน และชำระบัญชีของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ที่ถูกปิดกิจการ ซึ่งบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์สยามพาณิชย์ทรัสต์ จำกัด เป็น ๑ ใน ๕๓ บริษัท ที่ถูกปิดกิจการโดยกองทุนรวมโกลบอลไทย หรือเพอร์ดี โจทก์ เป็นผู้ประมูลซื้อสินเชื่อที่อยู่อาศัยได้ทั้งหมด รวมทั้งบัญชีสินเชื่อของจำเลยทั้งสอง ในคดีนี้ และบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์สยามพาณิชย์ทรัสต์ จำกัด ได้ดำเนินการจดทะเบียนโอนสิทธิการรับจำนองที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างในสัญญาจำนองให้แก่โจทก์แล้ว

๓. หลังจากจำเลยทั้งสองได้กู้เงินไปจากบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์สยามพาณิชย์ จำกัด จำเลยผิดนัดไม่ชำระเงินและดอกเบี้ยตามที่กำหนดในสัญญา โจทก์ซึ่งได้รับโอนสิทธิทั้งปวง จึงยื่นฟ้อง จำเลยเพื่อให้ชำระเงินต้นและดอกเบี้ยจนถึงวันฟ้อง รวมเป็นเงิน ๒,๓๓๕,๘๒๕.๗๑ บาท

๔. นายอนุภาพ สัตยประกอบ ผู้ร้องซึ่งเป็นจำเลยที่ ๑ ให้การปฏิเสธฟ้องโจทก์หลายประการ เช่น โจทก์มิได้เป็นนิติบุคคลประเภทกองทุนรวม โจทก์มิได้มอบอำนาจให้ทนายความบอกกล่าวทวงถาม ให้ชำระหนี้ คำฟ้องของโจทก์เป็นเท็จ การรับโอนหนี้จากบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์สยามพาณิชย์ จำกัด ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ฯลฯ

๕. นอกจากนั้น ผู้ร้องให้การต่อสู้ว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นกฎหมายที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ กล่าวคือ

๕.๑ เนื่องจากพระราชกำหนดทั้งสองฉบับที่โจทก์อ้างนั้น เป็นกฎหมายที่จำกัดสิทธิเสรีภาพในเคหสถาน สิทธิในทรัพย์สินของบุคคล และเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือการประกอบอาชีพ ซึ่งเป็นสิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทยที่กำหนดไว้ตามรัฐธรรมนูญอย่างชัดเจน คือรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็น เท่านั้น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้” ซึ่งจะเห็นได้ว่า ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง ได้บัญญัติไว้อย่างชัดเจนว่า การออกกฎหมายเพื่อจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลดังกล่าวนั้นจะต้องเป็นไปเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็นเท่านั้นแต่ตามพระราชกำหนดทั้งสองฉบับ กล่าวคือ ตามมาตรา ๒๗ แห่งพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ ระบุว่า “การโอนสิทธิเรียกร้องทั้งหมดหรือบางส่วนของบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการไปยังสถาบันการเงินอื่น ให้กระทำได้โดยไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ไม่กระทบกระเทือนสิทธิของลูกหนี้ที่จะยกข้อต่อสู้ตามมาตรา ๓๐๘ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์” และตามมาตรา ๓๐ ตีรแห่งพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ระบุว่า “ในกรณีที่มีการโอนทรัพย์สินที่ได้ขายตามวิธีการที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๐ ทวิ แล้ว

(๑) สิทธิของผู้ซื้อทรัพย์สินโดยสุจริตไม่เสียไป ถึงแม้ภายหลังจะพิสูจน์ได้ว่าทรัพย์สินนั้นมีเจ้าของบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการตามมาตรา ๓๐

(๒) ห้ามมิให้ลูกหนี้หรือบุคคลใดขอหักกลบบทหนี้ที่มีอยู่กับบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการกับทรัพย์สินที่ขายนั้น

(๓) ผู้ซื้อทรัพย์สินมีสิทธิเรียกดอกเบี้ยตามวิธีการและตามอัตราในสัญญาเดิม”

๕.๒ ตามบทบัญญัติของพระราชกำหนดทั้งสองฉบับที่อ้างข้างต้นนั้น เป็นกรณีที่ให้สิทธิแก่ผู้รับซื้อหนี้สินของสถาบันการเงินที่ถูกระงับการดำเนินกิจการโดยสะดวกทุกประการ แต่กลับเป็นกรณีที่ตัดสิทธิตามกฎหมายที่มีอยู่เดิมของลูกหนี้ และผู้มีส่วนได้เสียอื่นที่สุจริตอย่างชัดเจน เป็นการเปิดโอกาสให้เจ้าหนี้เดิมและเจ้าหนี้ผู้ซื้อหนี้สิน เช่น โจทก์สามารถดำเนินการในการรับโอนสิทธิเรียกร้องในหนี้ต่างๆ ได้ โดยไม่ต้องดำเนินการใดๆ ตามขั้นตอนของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ซึ่งมีอยู่เดิมอันเป็นธรรมต่อลูกหนี้และผู้มีส่วนได้เสียทั้งหมด จึงเป็นการลิดรอนสิทธิของลูกหนี้และผู้มีส่วนได้เสียฝ่ายอื่นอย่างชัดเจน ทั้งที่ความจริงผู้รับโอนสิทธิ เช่น โจทก์สามารถใช้วิธีการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง เพื่อดำเนินการอย่างเป็นขั้นตอนได้อยู่แล้ว อาทิเช่น การรับช่วงสิทธิ หรือการรับโอนสิทธิเรียกร้อง ซึ่งกฎหมายเดิมได้บัญญัติไว้อย่างเป็นทางการแล้ว ไม่มีความจำเป็นใดๆ ที่จะต้องตราพระราชกำหนดทั้งสองฉบับขึ้นมาแต่อย่างใด ดังนั้น พระราชกำหนดที่โจทก์อ้างใช้สิทธิทั้งสองฉบับจึงขัดแย้งกับมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญ กล่าวคือ เป็นการตรากฎหมายเพื่อจำกัดสิทธิเสรีภาพ โดยไม่จำเป็นและมีได้เป็นไปเท่าที่จำเป็นซึ่งรัฐธรรมนูญให้อำนาจไว้ พระราชกำหนดทั้งสองฉบับที่โจทก์อ้างขัดต่อมาตรา ๒๕ ของรัฐธรรมนูญ จึงใช้บังคับมิได้ ผู้ร้องจึงขอให้ศาลจังหวัดปทุมธานีส่งคำโต้แย้งดังกล่าวให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย

ศาลแขวงดุสิตส่งคำร้องของบริษัท สิทธิรินทร์ จำกัด และนายกฤษฎาภรณ์ นุตจรัส ผู้ร้อง ซึ่งเป็นจำเลยในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๗๖๐๐/๒๕๕๓ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ โดยสรุปว่า

๑. บริษัท วี. คอมมูนิเคชัน จำกัด เป็นโจทก์ฟ้องบริษัท สิทธิรินทร์ จำกัด ที่ ๑ และนายกฤษฎาภรณ์ นุตจรัส ที่ ๒ เป็นจำเลย ต่อศาลแขวงดุสิต ในความผิดฐานผิดสัญญาเช่าซื้อ ค่าประกัน และโอนสิทธิเรียกร้อง เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๗๖๐๐/๒๕๕๓ ว่า

(๑) โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มีวัตถุประสงค์ในการประกอบกิจการซื้อขายให้เช่าซื้อรถยนต์ รวมทั้งการรับโอนทรัพย์สินด้วย

(๒) จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ได้ทำสัญญาเช่าซื้อรถยนต์และสัญญาค่าประกันไว้กับบริษัทเงินทุน ธนมาศ จำกัด เมื่อเดือนสิงหาคม ๒๕๓๕ ต่อมาในเดือนสิงหาคม ๒๕๕๐ บริษัทดังกล่าวได้ถูกระงับการคลังมีคำสั่งให้ระงับกิจการทั้งหมดและให้อยู่ในความดูแลขององค์การเพื่อการปฏิรูป

ระบบสถาบันการเงิน (ปรส.) และ ปรส. อาศัยอำนาจตามพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐ ทวิ ประกาศขายสัญญาเช่าซื้อและรถยนต์ที่ให้เช่าของสถาบันการเงินที่ถูกปิดกิจการ ๓๘ แห่งรวมทั้งบริษัทเงินทุน ธนมาศ จำกัด ด้วย

(๓) โจทก์ได้ซื้อสัญญาเช่าซื้อและรถยนต์ที่ให้เช่าตามสัญญาเช่าซื้อของบริษัทเงินทุน ธนมาศ จำกัด จาก ปรส. ทำให้โจทก์ได้รับโอนทรัพย์สิน สิทธิ หน้าที่ และความรับผิดชอบต่างๆ ตามสัญญาเช่าซื้อ และสัญญาค้ำประกันที่บริษัทดังกล่าวได้ให้จำนวนที่ ๑ เช่าซื้อ และจำนวนที่ ๒ ค้ำประกัน โจทก์ได้มีหนังสือบอกกล่าวการรับโอนสิทธิเรียกร้องในหนี้สินของจำเลยจากบริษัทเงินทุน ธนมาศ จำกัด พร้อมทั้งหนังสือทวงถามจำเลยให้ชำระหนี้ภายในกำหนด ครบกำหนดแล้วจำนวนที่ ๑ ไม่ชำระหนี้ โจทก์จึงฟ้องจำเลยทั้งสองให้ชำระหนี้

๒. จำเลยทั้งสองยื่นคำให้การในส่วนที่เกี่ยวกับพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ๗ ว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นบทกฎหมายที่โจทก์อ้างว่าให้อำนาจโจทก์รับโอนสิทธิและหนี้สินต่างๆ จากบริษัทเงินทุน ธนมาศ จำกัด มาฟ้องจำเลยทั้งสองในคดีนี้ เป็นกฎหมายที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติไว้อย่างชัดเจนว่าการออกกฎหมายเพื่อจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลจะต้องเป็นไปเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็นเท่านั้น แต่พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ ตีเปิดโอกาสให้เจ้าหน้าที่เดิมและเจ้าหน้าที่ผู้ซื้อหนี้สิน เช่น โจทก์สามารถดำเนินการในการรับโอนสิทธิเรียกร้องในหนี้ต่างๆ ได้โดยไม่ต้องดำเนินการใดๆ ตามขั้นตอนของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งมีอยู่เดิมอันเป็นธรรมต่อลูกหนี้และผู้มีส่วนได้เสียทั้งหมด จึงเป็นการลดทอนสิทธิของลูกหนี้และผู้มีส่วนได้เสียฝ่ายอื่นอย่างชัดเจนทั้งที่ความเป็นจริงผู้รับโอนสิทธิ สามารถใช้วิธีการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง เพื่อดำเนินการอย่างเป็นขั้นเป็นตอนได้อยู่แล้ว ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องตราพระราชกำหนดทั้งสองฉบับแต่อย่างใด พระราชกำหนดที่โจทก์อ้างใช้สิทธิทั้งสองฉบับจึงขัดแย้งกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ คือ เป็นการออกกฎหมายเพื่อจำกัดสิทธิเสรีภาพโดยไม่จำเป็นและมีได้เป็นไปเท่าที่จำเป็นซึ่งรัฐธรรมนูญให้อำนาจไว้

ผู้ร้องจึงขอให้ศาลแขวงดุสิตส่งคำโต้แย้งของผู้ร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ ตี ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ หรือไม่

ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ส่งคำร้องของผู้ร้อง (นายกฤษฎางค์ นุตจรัส) ซึ่งเป็นจำเลยในคดีหมายเลขดำที่ ๕๒๒๗/๒๕๕๓ เพื่อศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ โดยสรุปว่า

๑. กองทุนรวมโกลบอลไทย พร็อพเพอร์ตี้ โดยนายชลิต ชันทองดี ผู้รับมอบอำนาจช่วงเป็นโจทก์ ฟ้อง นายกฤษฎางค์ นุตจรัส เป็นจำเลย ต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ในความผิดฐานผิดสัญญา กู้เงินบังคับจำนองและโอนสิทธิเรียกร้อง เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๕๒๒๗/๒๕๕๓ ว่า

(๑) โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทกองทุนรวม จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ และจดทะเบียนเป็นกองทุนรวมต่อสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ตามพระราชบัญญัติดังกล่าวมีวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งเพื่อซื้อและรับโอนสิทธิของบริษัทยุทธศาสตร์และบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ต่างๆ ที่ถูกระงับการดำเนินกิจการตามคำสั่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังและไม่อาจแก้ไขหรือฟื้นฟูฐานะหรือการดำเนินการได้ และทรัพย์สินถูกนำออกขายเพื่อการชำระบัญชี โดยมีบริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวม วรรณ จำกัด เป็นผู้จัดการกองทุนและเป็นผู้มีอำนาจทำการแทนโจทก์ และในการฟ้องคดีนี้ ได้มอบอำนาจให้บริษัทภัทรเกียรติการบัญชีและกฎหมาย จำกัด เป็นผู้ดำเนินการ ซึ่งบริษัทดังกล่าวได้มอบอำนาจช่วงให้นายชลิต ชันทองดี ดำเนินการแทน

(๒) จำเลยเป็นลูกค้าและลูกหนี้ของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ เอกพัฒน์ จำกัด (มหาชน) โดยทำสัญญากู้เงินจำนวน ๓,๒๐๐,๐๐๐ บาท

(๓) ต่อมา วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ โจทก์ได้ซื้อสิทธิของบริษัทยุทธศาสตร์และบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ เอกพัฒน์ ฯ จากองค์การเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ปรส.) ซึ่งเป็นผู้ดำเนินการขายทรัพย์สินเพื่อการชำระบัญชีของบริษัทยุทธศาสตร์และบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ดังกล่าว โดยอาศัยอำนาจตามพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ โจทก์ได้มีหนังสือบอกกล่าวการรับโอนสิทธิเรียกร้องในหนี้สินของจำเลยจากบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ เอกพัฒน์ ฯ ไปยังจำเลยให้ชำระหนี้ภายในกำหนด ครบกำหนดแล้วจำเลยไม่ชำระหนี้ โจทก์จึงฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ให้ชำระหนี้เงินต้นและดอกเบี้ย จำนวน ๕,๔๕๓,๔๖๑.๓๔ บาท

๒. จำเลยยื่นคำให้การสรุปเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ฯ ว่าพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญดังนี้

พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ฯ ซึ่งโจทก์อ้างว่าเป็นบทกฎหมายที่ให้อำนาจโจทก์รับโอนสิทธิและหนี้สินต่างๆ จากบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ เอกพัฒน์ ฯ มาฟ้องจำเลยในคดีนี้ นั้น เป็นกฎหมายที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ ใช้บังคับไม่ได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ เนื่องจากพระราชกำหนดดังกล่าวเป็นกฎหมายจำกัดสิทธิเสรีภาพในเคหสถาน สิทธิในทรัพย์สินของบุคคลและเสรีภาพในการ

ประกอบกิจการหรือการประกอบอาชีพ ซึ่งเป็นสิทธิเสรีภาพที่กำหนดไว้ตามรัฐธรรมนูญอย่างชัดเจน คือรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การออกกฎหมายเพื่อจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคล จะต้องเป็นไปเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็นเท่านั้น แต่พระราชกำหนดดังกล่าว มาตรา ๒๗ และมาตรา ๓๐ ตรี เป็นกรณีที่ทำให้สิทธิแก่ผู้รับซื้อหนี้สินของสถาบันการเงินที่ถูกระงับ การดำเนินกิจการสามารถดำเนินกิจการได้โดยสะดวกแต่กลับเป็นกรณีตัดสิทธิตามกฎหมายที่มีอยู่เดิม ของลูกหนี้ และผู้มีส่วนได้เสียอื่นที่สุจริตอย่างชัดเจน พระราชกำหนดดังกล่าวจึงขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง

๓. จำเลยยื่นคำร้องต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ขอให้ส่งข้อโต้แย้งของจำเลยไปยังศาลรัฐธรรมนูญ เพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

๔. โจทก์ยื่นคำแถลงคัดค้านคำร้องของจำเลยว่า แม้ตามพระราชกำหนดการปฏิรูประบบ สถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ ให้สิทธิโจทก์ผู้รับโอนไม่จำเป็นต้องแจ้งการโอนสิทธิดังกล่าว ให้ลูกหนี้ทราบ แต่ตามพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ ให้เพิ่มข้อความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๒ ทวิ แห่งพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ “มาตรา ๒ ทวิ พระราชกำหนดนี้เป็นกฎหมายเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิในทรัพย์สิน ส่วนบุคคลซึ่งตราขึ้นโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย” และ มาตรา ๔ ให้เพิ่มข้อความเป็น ๓๐ ทวิ มาตรา ๓๐ ตรี และมาตรา ๓๐ จัตวา ซึ่งตามพระราชกำหนด การปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ ดังกล่าว พระราชกำหนดนี้ เป็นกฎหมายเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิในทรัพย์สินส่วนบุคคลและได้ตราขึ้นโดยอาศัยอำนาจตาม รัฐธรรมนูญแล้ว แม้ตามพระราชกำหนดดังกล่าวจะได้ระบุให้ผู้ซื้อไม่ต้องแจ้งการโอนสิทธิเรียกร้องให้กับ ลูกหนี้ แต่ในขณะเดียวกันก็ได้กำหนดให้มีการประกาศแจ้งการโอนสิทธิเรียกร้องและระยะเวลาให้ลูกหนี้ หรือผู้มีส่วนได้เสียคัดค้านการขายดังกล่าวแล้ว รวมทั้งข้อกำหนดเกี่ยวกับการดำเนินการเกี่ยวกับการ คัดค้านการโอนสิทธิของลูกหนี้หรือผู้มีส่วนได้เสียในระยะเวลาพอสมควรแล้ว จึงไม่เป็นการขัดหรือ แแย้งกับรัฐธรรมนูญแต่อย่างใด

ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ส่งคำร้องของบริษัท บางกอกอินเตอร์เนชั่นแนล สपोर्ट จำกัด และ บริษัท ปัญญาศึกษาก่อสร้าง จำกัด ผู้ร้องซึ่งเป็นจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๐๓๐๖/๒๕๕๓ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ โดยสรุปว่า

๑. กองทุนรวม ไทยริสตรัคเจอร์ริง โดยบริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวม วรรณ จำกัด เป็นโจทก์ ฟ้อง บริษัท บางกอกอินเตอร์เนชั่นแนล สपोर्ट จำกัด ที่ ๑ บริษัท วาณิชสยาม จำกัด ที่ ๒ และบริษัท ปัญญาศิษฐ์ ก่อสร้าง จำกัด ที่ ๓ เป็นจำเลย ต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ในความผิดฐาน โอนสิทธิเรียกร้อง กู้ยืม ตั๋วสัญญาใช้เงิน และค้ำประกัน เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๑๐๓๐๖/๒๕๕๓ ว่า

(๑) โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทกองทุนรวมจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ และจดทะเบียนเป็นกองทุนรวมต่อสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ตามพระราชบัญญัติดังกล่าว โดยมีบริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวม วรรณ จำกัด เป็นผู้จัดการกองทุนรวม รับผิดชอบการดำเนินงานของโจทก์

(๒) จำเลยที่ ๑ เป็นลูกหนี้ของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ศรีมิตร จำกัด (มหาชน) โดย กู้ยืมเงินจากบริษัท ฯ และได้ออกตั๋วสัญญาใช้เงิน สัญญาว่าจะชำระเงินดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ย และชำระคืนเงินต้นเมื่อทวงถาม ทั้งนี้ จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ได้ทำสัญญาค้ำประกันการชำระหนี้ดังกล่าว โดยยอมรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วม หลังจากนั้นจำเลยที่ ๑ ผิดนัดชำระหนี้

(๓) ต่อมาโจทก์ได้รับซื้อและรับโอนสิทธิเรียกร้องในหนี้สินที่จำเลยมีอยู่กับบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ศรีมิตร ฯ จากองค์การเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ปรส.) ซึ่งเป็นผู้ดำเนินการขายทรัพย์สินเพื่อการชำระบัญชีของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ดังกล่าว โดยอาศัยอำนาจตามพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๔๐ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ และโจทก์ได้มีหนังสือบอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้องและทวงถามให้จำเลยที่ ๑ ในฐานะลูกหนี้ชั้นต้น และจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ในฐานะผู้ค้ำประกันชำระหนี้ แต่จำเลยทั้งสามเพิกเฉย โจทก์จึงฟ้องให้จำเลยทั้งสามร่วมกันหรือแทนกันชำระเงินให้แก่โจทก์

๒. จำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ยื่นคำให้การสรุปเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ฯ ว่า

พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๔๐ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งโจทก์อ้างว่า เป็นบทกฎหมายที่ให้อำนาจโจทก์รับโอนสิทธิและหนี้สินต่างๆ จากบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ศรีมิตร ฯ มาฟ้องจำเลยทั้งสามในคดีนี้ นั้น เป็นกฎหมายที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ เนื่องจากเป็นกฎหมายที่จำกัดสิทธิเสรีภาพในเคหสถาน สิทธิในทรัพย์สินของบุคคล และเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือการประกอบอาชีพ ซึ่งเป็นสิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทยที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญอย่างชัดเจน คือรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติไว้ว่า การออกกฎหมายเพื่อจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคลดังกล่าวนั้น จะต้องเป็นไปเฉพาะเพื่อ

การที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็นเท่านั้น แต่พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ ให้กระทำได้โดยไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ไม่กระทบกระเทือนสิทธิของลูกหนี้ที่จะยกข้อต่อสู้ตามมาตรา ๓๐๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ ตี ระบุว่า ในกรณีที่มีการโอนทรัพย์สินที่ได้ขายตามวิธีการที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๐ ทวิ แล้ว (๑) สิทธิของผู้ซื้อทรัพย์สินโดยสุจริตไม่เสียไป ถึงแม้ภายหลังจะพิสูจน์ได้ว่าทรัพย์สินนั้นมีเจ้าของบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการตามมาตรา ๓๐ (๒) ห้ามมิให้ลูกหนี้หรือบุคคลใดขอหักกลบหนี้ที่มีอยู่กับบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการกับทรัพย์สินที่ขายนั้น (๓) ผู้ซื้อทรัพย์สินมีสิทธิเรียกดอกเบี้ยตามวิธีการและตามอัตราในสัญญาเดิม ซึ่งจะเห็นได้ว่า ตามบทบัญญัติของพระราชกำหนดทั้งสองฉบับที่อ้างข้างต้นนั้นเป็นกรณีที่ให้สิทธิแก่ผู้รับซื้อหนี้สินของสถาบันการเงินที่ถูกระงับการดำเนินกิจการโดยสะดวกทุกประการแต่กลับเป็นกรณีที่ตัดสิทธิตามกฎหมายที่มีอยู่เดิมของลูกหนี้และผู้มีส่วนได้เสียอื่นที่สุจริตอย่างชัดเจน พระราชกำหนดที่โจทก์อ้างใช้สิทธิทั้งสองฉบับจึงขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง กล่าวคือ เป็นการตรากฎหมายเพื่อจำกัดสิทธิเสรีภาพโดยไม่จำเป็น และมีได้เป็นไปเท่าที่จำเป็นซึ่งรัฐธรรมนูญให้อำนาจไว้

๓. จำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ยื่นคำร้องต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ ตี และมาตรา ๓๐ ทวิ ซึ่งเป็นบทกฎหมายที่โจทก์อ้างเพื่อขอให้ศาลใช้บังคับกับจำเลยในคดีนี้นั้นเป็นบทกฎหมายที่ขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ ใช้บังคับมิได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ จึงขอให้ส่งไปยังศาลรัฐธรรมนูญ เพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

พิเคราะห์แล้วคำร้องทั้งสี่คำร้องมีประเด็นที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยอย่างเดียวกัน จึงให้รวมคำร้องทั้งสี่คำร้องเข้าด้วยกันและพิจารณาไปพร้อมกัน

รัฐธรรมนูญ

มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้ และเท่าที่จำเป็นเท่านั้น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้”

พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ๗

“มาตรา ๒๗ การโอนสิทธิเรียกร้องทั้งหมดหรือบางส่วนของบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการไปยังสถาบันการเงินอื่น ให้กระทำได้โดยไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ไม่กระทบกระเทือนสิทธิของลูกหนี้ที่จะยกข้อต่อสู้ตามมาตรา ๓๐๘ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์”

“มาตรา ๓๐ ทวิ ในการขายทรัพย์สินเพื่อชำระบัญชีบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการตามมาตรา ๓๐ ให้องค์การดำเนินการประกาศรายการพร้อมด้วยรายละเอียดตามสมควรของทรัพย์สินที่จะขาย วัน เวลา และสถานที่ที่จะขายทรัพย์สินนั้นล่วงหน้าก่อนกำหนดวันขายไม่น้อยกว่าสิบห้าวันโดยปิดประกาศรายการและรายละเอียดไว้ในที่เปิดเผย ณ สำนักงานขององค์การ โฆษณาในระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ และโฆษณาในหนังสือพิมพ์รายวันอย่างน้อยหนึ่งฉบับเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามวัน

การประกาศตามวรรคหนึ่ง ให้ถือเป็นการบอกกล่าวการโอนทรัพย์สินแก่ลูกหนี้ บุคคลภายนอกที่ได้ให้ประกันหนี้เดิม และบุคคลซึ่งมีส่วนได้เสียในทรัพย์สินที่จะขาย ในกรณีที่บุคคลดังกล่าว มีข้อต่อสู้เกี่ยวกับทรัพย์สินที่จะขายนั้น ให้ยื่นคำคัดค้านโดยชี้แจงเหตุผลและหลักฐานที่เกี่ยวข้องต่อคณะกรรมการตามมาตรา ๓๐ ก่อนกำหนดวันขายทรัพย์สินไม่น้อยกว่าสามวันทำการ หากพ้นกำหนดระยะเวลาดังกล่าวแล้วมิได้ยื่นคำคัดค้านการขายทรัพย์สินนั้น ให้ถือว่าลูกหนี้บุคคลภายนอกที่ได้ให้ประกันหนี้เดิมและบุคคลซึ่งมีส่วนได้เสียในทรัพย์สินที่จะขายได้ให้ความยินยอมกับการโอนทรัพย์สินที่จะขายนั้นแล้ว

เมื่อคณะกรรมการตามมาตรา ๓๐ ได้รับคำคัดค้านตามวรรคสองแล้ว ให้จัดทำความเห็นพร้อมด้วยเหตุผลเสนอให้คณะกรรมการองค์การพิจารณาวินิจฉัย ถ้าคณะกรรมการองค์การเห็นว่าคำคัดค้านมีเหตุอันสมควรก็ให้ยุติการขายทรัพย์สินนั้นไว้ก่อนจนกว่าจะมีการพิสูจน์สิทธิในทรัพย์สินนั้นเสร็จสิ้น ถ้าเห็นว่าไม่มีเหตุอันสมควรก็ให้ยกคำคัดค้านพร้อมทั้งแจ้งให้ผู้คัดค้านทราบและดำเนินการขายทรัพย์สินนั้นต่อไป แต่ทั้งนี้ไม่ตัดสิทธิผู้เสียหายเพราะการนั้นที่จะใช้สิทธิเรียกร้องตามมาตรา ๓๐ จัตวา”

“มาตรา ๓๐ ตริ ในกรณีที่มีการโอนทรัพย์สินที่ได้ขายตามวิธีการที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๐ ทวิ แล้ว

(๑) สิทธิของผู้ซื้อทรัพย์สินโดยสุจริตไม่เสียไป ถึงแม้ภายหลังจะพิสูจน์ได้ว่าทรัพย์สินนั้นมีเจ้าของบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการตามมาตรา ๓๐

(๒) ห้ามมิให้ลูกหนี้หรือบุคคลใดขอหักกลบหนี้ที่มีอยู่กับบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการกับทรัพย์สินที่ขายนั้น

(๓) ผู้ซื้อทรัพย์สินมีสิทธิเรียกดอกเบี้ยตามวิธีการและตามอัตราในสัญญาเดิม”

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง เป็นบทบัญญัติที่ให้ความคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพตามที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ และการจำกัดสิทธิและเสรีภาพเช่นนี้จะต้องบัญญัติเป็นกฎหมายและบัญญัติได้เท่าที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้เท่านั้น และจะต้องบัญญัติโดยเท่าที่จำเป็นและไม่กระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพ

ผู้ร้องอ้างว่า พระราชกำหนดทั้งสองฉบับเป็นกฎหมายจำกัดสิทธิเสรีภาพในเคหสถาน ทรัพย์สิน และในการประกอบกิจการหรือการประกอบอาชีพ คือ

มาตรา ๒๗ บัญญัติเกี่ยวกับการโอนสิทธิเรียกร้อง

มาตรา ๓๐ ทวิ บัญญัติถึงวิธีการในการขายทรัพย์สินเพื่อการชำระบัญชี และ

มาตรา ๓๐ ตริ บัญญัติเกี่ยวกับผลของการโอนทรัพย์สินที่ขายได้ตามวิธีการที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๐ ทวิ

ซึ่งบทบัญญัติทั้งสามมาตราเป็นบทบัญญัติที่จำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลเกี่ยวกับเสรีภาพในเคหสถาน สิทธิในทรัพย์สิน และเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือการประกอบอาชีพ ดังนั้น ตามคำร้องทั้งสี่คำร้อง อ้างว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ฯ มาตรา ๒๗ มาตรา ๓๐ ทวิ และมาตรา ๓๐ ตริ เป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพตามที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้เกี่ยวกับเสรีภาพในเคหสถาน สิทธิในทรัพย์สิน และเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือการประกอบอาชีพ จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง

ประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยมีว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๓๐ ทวิ มาตรา ๓๐ ตริ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่งหรือไม่

พิจารณาแล้ว แม้พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ฯ มาตรา ๒๗ จะบัญญัติไว้ว่า “การโอนสิทธิเรียกร้องทั้งหมดหรือบางส่วนของบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการไปยังสถาบันการเงินอื่นให้กระทำได้โดยไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้” ก็ตาม แต่ยังมีข้อความตอนท้ายบัญญัติว่า “แต่ไม่กระทบกระเทือนสิทธิของลูกหนี้ที่จะยกข้อต่อสู้ตามมาตรา ๓๐๘ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์” ดังนั้น ลูกหนี้จึงมิได้เสียสิทธิใดๆ หรือเกิดความเสียหายจากการโอนสิทธิเรียกร้องตามมาตรา นี้ พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ฯ มาตรา ๒๗ จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง

ในการตราพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ฯ ทั้งสองฉบับนี้ได้ให้เหตุผลไว้ว่า มีความจำเป็นเนื่องจากต้องมีการกำหนดมาตรการในลักษณะของการแก้ไขปัญหาสถาบันการเงินอย่างเป็นระบบตามแนวทางสากล และจัดตั้งองค์การของรัฐขึ้นเพื่อทำหน้าที่รับผิดชอบในการดำเนินมาตรการดังกล่าว เพื่อแก้ไขฟื้นฟูฐานะของสถาบันการเงิน ตลอดจนช่วยเหลือผู้ฝากเงินและเจ้าหน้าที่สุจริตของสถาบันการเงิน อีกทั้งจำเป็นต้องมีมาตรการเป็นพิเศษผ่อนคลายจากกรณีปกติทั่วไปเพื่อให้ ปรส. สามารถดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายให้แล้วเสร็จได้โดยเร็วเพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นแก่ผู้ซื้อทรัพย์สินอันเป็นส่วนหนึ่งของการแก้ไขปัญหาวิกฤติทางเศรษฐกิจ

นอกจากนี้ พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ฯ มาตรา ๓๐ ทวิ และมาตรา ๓๐ ตรี ไม่ได้เป็นบทบัญญัติที่กระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพในเคหสถาน ทรัพย์สิน การประกอบกิจการหรือการประกอบอาชีพของบุคคลซึ่งรวมถึงผู้ร้องแต่อย่างใด

แม้พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ฯ มาตรา ๒๗ มาตรา ๓๐ ทวิ และ มาตรา ๓๐ ตรี จะเป็นกฎหมายที่จำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลก็ตาม แต่ก็ เป็นกฎหมายที่ตราขึ้น เฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้ เป็นการตราขึ้นเท่าที่จำเป็น เมื่อไม่กระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพในเคหสถาน ทรัพย์สิน การประกอบกิจการหรือการประกอบอาชีพของบุคคล จึงเป็นไปตามเจตนารมณ์ของการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง บทบัญญัติของพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ฯ ทั้งสามมาตรา จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง

อาศัยเหตุผลดังกล่าวจึงวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๓๐ ทวิ มาตรา ๓๐ ตรี ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง

นายสุวิทย์ ชีรพงษ์
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ